

og ad den Omvej, som nu en Gang maa gøres i militære Forhold, gaar jeg til Marineministeren, og Ministeren siger — saaledes maatte jeg forstaa det, ellers var der ingen Mening i det —, at Direktøren vil kunne forhandle med Arbejderne om Lønningerne. Arbejderne gaar til Direktøren, han siger: Jeg kender ikke et Muk til det hele, jeg har ingen Besked faaet. Jeg gaar naturligvis igen til Ministeren. Han siger: De kan tale om Arbejdstiden derude. Der maa jeg erklære, at jeg forstaaer ikke et Muk af det hele. Thi vi havde jo talt om Bemyndigelse til at tale om Arbejdstiden derude, og da Forhandlingerne derom ikke maa føres videre, taler vi om, at der kan forhandles om Lønningerne, ellers var en Henvendelse fra min Side ganske unødvendig, for den anden havde jeg gjort. Men der siger Ministeren nu, at han mente selvfølgelig Arbejdstiden. Naa, det kan jeg ikke sige noget om, jeg kan ikke erklære, at Ministeren ikke har opfattet det saaledes, men jeg finder det mærkeligt at opfatte det paa den Maade, thi Bemyndigelsen til at tale om Arbejdstiden var jo givet for lang Tid siden, og det var der ikke videre Spørgsmaal om.

Nu staaer altsaa Sagen saaledes, at Ministeren vil fremkomme til Finansudvalget med et Forslag om Forlængelse af Arbejdstiden ude paa Orlogsværftet til 9 Timer. Ministeren talte ikke om nogen Forbedring af Lønningerne her, men underhaanden har Ministeren sagt til mig, at Lønforhøjelse vilde de naturligvis faa paa den Maade, at de fik Betaling for 9 Timer i Stedet for som før for 8 Timer. Og det kalder man saa en Lønforhøjelse, det kalder man en Reform! Jeg ved ikke, hvad det høje Ting vilde sige, hvis man til Folk her i Tinget, f. Eks. Landbrugere, som klagede over Smørpriserne, sagde: Du kan jo sælge halvandet Pund Smør i Stedet for et Pund, saa faar du flere Penge. Lignelsen halter aldeles ikke, den er god nok. Naar man skal sælge 9 Timers Arbejde, skal man selvfølgelig have mere for det end for 8 Timers Arbejde, men det er ingen Lønforbedring, det er kun en Betaling for ydet Præstation. Og saa er der den Hage ved Sagen, at en Ottendedel af de Arbejdere, som nu er beskæftigede derude, vil uheldigvis faa Permission, idet der ikke bliver Brug for det Antal, der er. Det er, hvad jeg vil kalde en ganske bagvendt Vej, og saa forekommer det mig, at jeg har Pligt til at søge at faa rettet, hvad der kan rettes. Det

er da en Henstilling til det kommende Finansudvalg, at det vil søge at foretage det, som ikke er foretaget af Ministeriet eller Embedsmændene derude. Jeg har endnu paa Falderebet søgt at bevæge Ministeren til selv at tale med Arbejderne, men det mente Ministeren var ikke nødvendigt, nu maatte det gaa denne Vej, for det er jo her, vi bestemmer det. Ja, selvfølgelig er det her, vi bestemmer det, men de forberedende Arbejder skulde gøres af Parterne selv. Men det er ikke gjort. Man er denne Gang som tidligere gaaet forbi de Parter, der er direkte interesserede i Forholdet, og derfor kan man heller ikke vente, at det Resultat, man vil komme til ad den Vej, Ministeren nu betræder, skulde blive et Resultat, der holder. Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), der er Ordfører for Flertallet vedrørende Marineministeriets og Krigsministeriets Budgetter, har, saa vidt jeg mindes, gentagne Gange sagt, at han gerne havde set, at Arbejderne havde været kaldt med til Forhandlingerne om de Lønninger, der vedrørte dem. Det er for Resten forbavsende, saa lidt Hensyn der tages til, hvad der siges her i Salen. Her er ved gentagne Lejligheder taget Bestemmelser, som Officersledelsen derude ved et Reglement ganske har bortelimineret, det er forbavsende, at naar der fra Rigsdagsmænds og fra en Ordførers, ja en Flertalsordførers, Side udtales ubetinget, at man havde gerne set, at Arbejderne havde været med i Forhandlingerne, tages der Hensyn til det paa den Maade, at man aldeles ikke følger den Antydning, der gives her. Jeg vil meget advare den højtærede Forsvarsminister, naar den Statistik nu kommer, mod at sluge den alt for raa, som han gjorde ved den sidste, men se en Smule kritisk paa den, for jeg har en Følelse af, at der denne Gang som tidligere er handlet ilde med Tallene, handlet saaledes, at der gives en tendentiøs Fremstilling af Forholdet. (*Forsvarsministeren*: Det er utilbørligt). Nej, det er ifølge gammel Erfaring, jeg udtaler disse Ord. Jeg vilde ønske, at Statistikken vilde give mig Uret, men jeg har en levende Følelse af, at jeg heller ikke denne Gang tager fejl, og det forekommer mig rigtignok, at naar Partiets Ordfører saa stærkt betoner, at han gerne havde set, at Arbejderne havde været med til Forhandlingerne, burde ikke alene Ministeren selv, men ogsaa hans Officerer have taget Hensyn til en saadan Udtalelse.

Der bliver altsaa ikke her Tale om en